

CELINE KIERNAN

de
Rebelse
prins

ABIMO

CELINE KIERNAN

*De rebelse
prins*

*Voor mams en paps, ik hou van jullie.
Voor Noel, Emmet en Grace, altijd met heel mijn hart.
Voor Angela Oelke (Moore) en Ellen 'Sam' Samberg, die
van het begin tot het eind mijn onvoorwaardelijke
trouwe vrienden en supporters zijn geweest.*

Inhoud

Woordenlijst	11
De rode voorde	15
Het kamp van de opstandelingen	27
Alberon	38
Zijne koninklijke hoogheid	53
Avondeten	64
Kaarten en plannen	77
Een onmogelijk apparaat	95
Thee en scòns	109
Bulderende rook	123
Mary	135

De plaats van een vrouw	158
Machines en machinaties	178
Opnieuw	194
Le Garou	209
Loze woorden	223
Een reeks leugens om bestwil	233
Eer en snuisterijen	247
De muziek van de herinnering	267
De Merroonse manier	282
Bondgenoten van de prins	301
Een stap naar voren	315
Gevolgen	326
Het uitdagende gebaar	336
Een onwaarschijnlijke gebeurtenis	345
Wake	358
Dag zeven: twee kanten van de medaille	369
Dag acht: berichten	381

Dag tien: onherroepelijk overtuigd 396

Dag elf: Chérvoorde 402

Dag elf: een overeenkomst 421

Dag elf: de machine 431

Padua: vijf jaar later 445

De rode voorde

Toen Wynter vijf jaar was, deed haar vader haar een rood manteltje aan, tilde haar op de rug van zijn paard en nam haar mee op een picknick. Wynter herinnerde zich nog de lome beweging van het paard onder haar toen ze over de bospaden reden, waarbij ze achterover tegen het warme lichaam van haar vader leunde. Ze herinnerde zich zijn sterke armen om haar heen terwijl hij de teugels vasthield, en de geur van hars en houtkrullen die aan zijn kleren hing. Ze herinnerde zich het licht dat door het gebladerte op haar kleine handen was gevallen, die op de grote leren knop van Lorcans zadel hadden gelegen.

Lorcans vriend Jonathon was bij hem geweest, en ook zijn zoons Razi en Alberon. Ze hadden allemaal blij gelachen, wat ze indertijd heel vaak schenen te doen. Gewoon twee vrienden en hun geliefde kinderen op een uitstapje tijdens een warme herfstdag om nog één keer van het mooie weer te profiteren voor de winter het land definitief in zijn greep kreeg. Nu Wynter eraan terugdacht, besepte ze dat er ook een gewapend escorte bij moest zijn geweest, maar ze kon zich geen soldaten of wachters herinneren. Misschien was ze zo aan de aanwezigheid van soldaten rond haar vaders goede vriend Jonathon gewend geweest, dat ze die niet langer had opge-

merkt. Indertijd dacht ze nooit aan Jonathon als ‘de koning’. Ze herinnerde hem zich alleen als Jon, de grote blonde man die zo snel zijn zelfbeheersing verloor, maar even snel zijn genegenheid toonde. Hij was de beste vriend van haar vader geweest, en de vader van haar twee beste vrienden. Haar boezemvrienden: de donkere, ernstige, beschermende Razi en de goedlachse, impulsieve, liefhebbende Alberon.

Razi bleef voor hen uit draven, zijn bruine gezicht opgetogen over de onverwachte vrijheid van die dag. Alberon zat voor het eerst schrijlings op zijn eigen paard en Wynter herinnerde zich hoe ze met een vrolijke afgunst had gekeken hoe hij het kleine dier bleef aansporen in een poging om zijn oudere halfbroer bij te houden. Ze herinnerde zich hoe hij ongerust door de zonnige lucht had geroepen: ‘Razi! Razi! Laat me niet achter!’, waarop Razi zich glimlachend had omgedraaid om te wachten. Ze hadden halt gehouden bij een doorwaadbare plaats en de mannen waren alleen in hun ondergoed het ondiepe water in gerend, roepend, spetterend en lachend om de kou. Wynter had aan de rand van het water van de ene voet op de andere staan wippen, terwijl ze keek hoe Alberon zich in de armen van zijn vader wierp. Jon had hem een eind in de hoogte gegooid en Albi’s gezichtje had gestraald van vreugde en het zonlicht.

Een warm lichaam naast haar, en ze had opgekeken in Razi’s glimlachende gezicht.

‘Kom mee, lieverd.’ Hij had een hand uitgestoken. ‘Het is maar eventjes koud.’ Hij leidde haar voorzichtig het water in, haar hand stevig in de zijne. Toen was haar vader naar haar toe komen waden, had ze elk onder een van zijn armen opgetild en ze verder het heldere water in gedragen om hun te leren zwemmen.

Bijna elf jaar later zat Wynter Moorehawke op de warme oever vol gladde kiezelstenen van net zo'n doorwaadbare plek en luisterde naar het zachte geritsel van het omringende bos. Haar aandacht was voor een deel gericht op het onbegrijpelijke gepraat van de Merroonse krijgers die rechts van haar op de rotsen zaten, en voor een ander deel op de schaduwen in het bos, waarin van alles op de loer kon liggen.

Aan de waterkant zat de nu twintigjarige Razi op zijn hurken en keek met gefronste wenkbrauwen uit over het ondiepe water. Een verrukkelijk moment lang leek het of hij zich echt zou ontspannen en zou gaan zitten, maar Wynter wist dat het niet waarschijnlijk was dat hij lang stil zou blijven zitten. En bijna meteen daarop streek de donkere jongeman met zijn hand door zijn haar en kwam overeind.

Ga niet ijsberen, dacht Wynter, maar natuurlijk deed Razi dat juist wel.

Zijn slungelige gestalte beende uit haar gezichtsveld en verscheen vervolgens weer even snel in een ooghoek. Wynter moest haar hoofd afwenden om niet gek te worden van dit onophoudelijke geloop. Sinds de dood van Embla borrelde er een stroom van woest ongeduld in Razi's binnenste, die zich voortdurend uitte in een ergerniswekkende beweeglijkheid. Wynter voelde oprecht medeleven met Razi om zijn verlies, maar nu werkte het knerp, knerp, knerp van zijn stappen op de kiezeloever op haar toch al gespannen zenuwen. Ze klemde haar kaken op elkaar en onderdrukte de impuls om tegen hem te snauwen.

Een geïrriteerde zucht klonk op bij de groep krijgers. 'Tabiyb,' bromde Úlfnaor, 'ga zit voor ik plat van mijn zwaard op je hoofd mep.' Razi keek woedend en de leider van de Merronen fronste zijn wenkbrauwen. 'Zít!' beval hij. 'Je werk op zenuw.' Razi ging zitten en Úlfnaor knikte goed-

keurend. ‘Zij gauw terug’, zei hij. ‘Jij gebruik tijd om te rust.’

De grote man klonk kalm, maar terwijl hij sprak, gleden zijn donkere ogen rusteloos langs de oever aan de overkant. Zijn krijgers zaten gespannen om hem heen. De drie vrouwen wetten hun zwaard, de drie mannen tuurden naar de bomen aan de andere kant van de doorwaadbare plaats. Ze waren die ochtend vertrokken in de verwachting dat ze met Albeiron in contact zouden komen om diplomatiek overleg met hem te voeren, dus de mannen en vrouwen droegen de schitterende broek en lichtgroene tuniek vol borduurwerk waaruit de ceremoniële kleding van de Merronen bestond. Hun armen, handen en hals schitterden van de zilveren stamsieraden. Maar de dag was verstreken zonder dat ze met de opstandige prins in contact waren gekomen en nu zou weldra de avond vallen. Wynter begon te vrezen dat ze om de tuin waren geleid.

Haar ogen ontmoetten die van de Merroonse genezeres Hallvor. De pezige vrouw glimlachte geruststellend, maar Wynter kon de spanning op haar gezicht zien. Úlfnaors reusachtige krijgshonden liepen snuffelend langs de oever. Ze keken op toen Hallvor overeind kwam. Ze stak haar zwaard in de schede en liep naar de waterkant, waarop de honden met hun staart begonnen te kwispelen in de hoop dat er iets zou gaan gebeuren. Maar Hallvor legde alleen een eeltige hand op de grote kop van elk van de dieren en keek naar de bomen aan de overkant. Ze mompelde geërgerd wat in het Merroons en Úlfnaor antwoordde op een kalmerende toon.

Wynter wilde dat Christopher hier was, en niet alleen om voor tolk te spelen. Ze keek nadenkend over het water en wenste vurig dat hij terug zou komen. Achter haar begon

het grind weer te knerpen toen Razi opnieuw ging ijsberen. Zijn lange schaduw viel over Wynter heen en hij hurkte naast haar neer, zijn ellebogen op zijn knieën en zijn ogen op de overkant gericht.

‘Ik denk dat we ook hier geen geluk zullen hebben’, zei hij kalm.

Wynter knikte. Sinds vanochtend vroeg waren de Mer-ronen langs de rivier getrokken en hielden halt bij vooraf afgesproken ontmoetingspunten, waar ze wachtten tot Alberons mannen zouden verschijnen om hen naar het kamp van de rebellen te brengen. Dit was de vierde van die aangewezen ontmoetingsplaatsen en ook deze bleek verlaten, net als de andere. Ze hadden nu meer dan een uur gewacht, maar Úlfnaor was nog niet van zins verder te trekken. Als ze ook op deze plek bot vingen, was er blijkbaar nog maar één plaats over, waar ze hun gidsen hopelijk zouden ontmoeten. Als ook die verlaten bleek, was de diplomatieke missie van de Mer-ronen een mislukking. De krijgers zouden onverrichter zake naar hun vaderland in het noorden moeten terugkeren, en Razi, Wynter en Christopher waren nog geen stap dichterbij het kamp van Alberon gekomen dan drie weken eerder.

‘Chris en Sól blijven te lang weg’, mompelde Wynter.

Razi zuchtte alleen maar en wreef over zijn gezicht. Hij had dit al vaak genoeg van haar gehoord, maar Wynter gaf er niets om. Ze was prikkelbaar van de spanning. Over minder dan vier uur zou het donker worden en ze wilde Christopher aan haar zijde zien – niet ergens in de bossen, waar de Weerwolven rond konden sluipen en waar de mannen van de koning nog altijd jacht op de rebellen maakten.

‘Úlfnaor had Chris en Sól nooit alleen weg mogen laten gaan’, zei ze. ‘Op verkenning gaan, verdomme! Als je het mij

vraagt, heeft hij hen gewoon laten gaan om hen tweeën de mond te snoeren en ze iets te doen te geven.'

Razi snoof instemmend. Christopher was op zijn zachtst gezegd een onverbeterlijke waaghals, en wat Sólmundr betreft: sinds het verlies van zijn geliefde Ashkr leek de Merroonse krijger bezeten door een gevaarlijk soort teugelloze rusteloosheid. Hij en Christopher leken elkaar aan te vuren, ze popelden allebei van ongeduld en verlangden naar actie. Ze waren veel te enthousiast het bos in gereden, en veel te onvoorzichtig, naar Wynters smaak. Ze wilde dat ze terugkwamen. Zelfs met Sólmundrs krijgshond Boro bij zich was ze bang dat haar twee vrienden verschrikkelijk kwetsbaar waren.

Wynter wilde haar mond opendoen om dat te zeggen toen Hallvor en de krijgshonden bij de oever van de rivier plotseling alert werden. De genezeres deed een stap naar voren, haar ogen op de bomen gericht. De krijgshonden gromden en Hallvor liet hen met een kort gebaar verstommen.

Razi en Wynter gingen staan. Op de rotsen kwamen de andere Merronen met het zwaard in hun hand overeind.

'Cad é, a Hallvor?' vroeg Úlfnaor.

Hallvor maande hem tot stilte, haar aandacht op de overkant gericht. Toen wees ze tussen de bomen.

'Coinín', zei ze. 'Arus é ag rith.'

Het was Christopher, die geruisloos en snel tussen de bomen door rende, zijn lange zwarte haar wapperend achter zich aan. Hij bewoog zijn slanke armen en benen als een razende. Hij verscheen in het zonlicht en wierp glinsterende druppels omhoog toen hij spetterend de ondiepe plek overstak. Boro en Sólmundr renden achter hem aan.

'Snel!' siste Christopher. 'Er komt iemand aan, en het is geen onderhandelaar!'

De Merronen draaiden zich om naar hun paarden, maar Sólmundr riep hen terug. Hij rende recht naar de rotsen, naar de stapel wapens, waar hij zijn handboog en pijlen greep. Zijn metgezellen spoedden zich naar hem toe, en hijgend bracht hij hen op de hoogte terwijl ze zich wapenden.

Christopher keek Wynter met zijn grijze ogen aan toen hij naast haar tot stilstand kwam.

‘Geen tijd om te vluchten’, zei hij. ‘Maak je klaar! Ze zitten vlak achter ons aan.’

Ze trok haar zwaard. ‘Hoeveel?’

‘Heb ik tijd om mijn lontslotgeweer te laden?’ vroeg Razi.

Beide vragen beantwoordde Christopher met een ontkenkend hoofdschudden. ‘Geen idee met hoeveel ze zijn. Ik denk zelfs dat ze niet weten dat we hier zijn. Maar ze komen recht op ons af, en verdomd snel. Geen tijd voor dat geweer, Razi. Trek gewoon je zwaard en blijf achter de boogschutters, jullie tweeën.’

Sólmundr riep iets en Christopher draaide zich net op tijd om om de kruisboog op te vangen die de krijger naar hem toe had gegooid. Christophers koker met zwarte schichten vloog erachteraan en Wynter ving die met één hand op. Christopher trok aan de hefboom om zijn boog te spannen en zij overhandigde hem een kruisboogschicht. Hij laadde de boog waarna hij zich met een ruk naar de doorwaadbare plaats omdraaide en Wynter ging met haar zwaard in haar hand naast hem staan.

Sólmundr veegde zijn blonde haar voor zijn ogen weg, spande zijn handboog en richtte op de bomen. De Merronen verspreidden zich langs de oever, hun bogen klaar en hun krijgshonden stelden zich gehoorzaam en stil naast hen op. Het hout van de handbogen kraakte toen de krijgers de pezen een eindje spanden maar de pijlen nog niet helemaal ach-

teruit trokken. De ruisende stilte van de herfstavond daalde over hen neer.

Christopher zette de kolf van zijn kruisboog tegen zijn schouder en bleef stilstaan. 'Daar komen ze', fluisterde hij. Nu kon Wynter het horen. Het geluid klonk heel anders dan de stille ren van Christopher daarnet. Dit was het geluid van iemand die zich halsoverkop door het dichte bos bewoog. Die in een wanhopige paniek verkeerde. De Merronen trokken de pees van hun handboog nu helemaal achteruit en richtten hun pijlen.

De man die krakend tussen de bomen uit rende had hen niet in de gaten. Hij wankelde uit de schaduw het zonlicht in zonder de rij vervaarlijke krijgers met hun gespannen bogen op de andere oever zelfs maar in de gaten te hebben. Hij hield zijn hoofd voorovergebogen, zijn handen voor zijn buik, en gebruikte al zijn krachten om de ene voet voor de andere te kunnen plaatsen.

'Blijf staan!' riep Wynter. 'Blijf staan, jij!'

De man hief zijn hoofd bij het horen van haar stem en kwam wankelend tot stilstand. Nu hij niet meer voorwaarts rende, leek hij zijn vermogen om overeind te blijven te verliezen en hij zakte meteen door zijn knieën. Met zijn gezicht naar voren viel hij in het ondiepe water, dat onmiddellijk rood kleurde.

Even heerste er een verbijsterde stilte toen de groep mensen zag hoe het bloed van de man zich verspreidde en in donkere banen vanaf zijn lichaam door de stroom werd meegevoerd. Toen gooide Razi zijn zwaard kletterend op de grond en waadde naar het midden van de stroom, waar hij de man op zijn rug rolde.

Wynter had gedacht dat de arme drommel bewusteloos zou zijn, maar toen Razi het hoofd van de man uit het water had getild, greep die met een bebloede vuist Razi's jas beet.

'Help me', zei hij reutelend. 'Help me...' Zijn half geopen- de ogen waren gericht op de Merronen, die hun aandacht nu verdeelden tussen de nieuwkomer en zijn eventuele achter- volgers.

Razi begon de man overeind te helpen en Wynter rende naar hem toe. Christopher kwam spetterend achter haar aan. Waakzaam liep hij om haar en Razi heen, zijn kruisboog op de andere oever gericht.

'Maak dat je achter de boogschutters komt', beval hij kortaf.

'Ruiters... ruiters...' kreunde de gewonde, toen ze hem het water uit sleepten. 'Ontsnapt... prins.'

Razi en Wynter keken elkaar over het hoofd van de man aan, terwijl ze hem op de warme rotsen van de oever lieten zakken. 'Ben jij een soldaat van de cavalerie van de koning?' mompelde Razi. Hij draaide de man om en knoopte zijn jas open om zijn verwondingen te onderzoeken. Wynter vertrok haar gezicht toen ze de wond in de zij van de arme kerel zag. Ze wendde haar hoofd af bij de aanblik van de blootliggende botten en uitpuilende organen.

'Ik zal je dokterstas pakken', zei ze.

Maar Razi schudde grimmig zijn hoofd en Wynter begreep dat er niets meer gedaan kon worden.

Razi boog zich over de man heen. 'Ben je een soldaat van de cavalerie?' herhaalde hij zacht.

'Ja... nee... niet... ze zitten achter me aan. O, Jezus, help me...' De man deed een poging weg te kruipen en klauwde met zijn bebloede handen naar de gladde stenen. Het bloed gutste in verschrikkelijke hoeveelheden uit zijn wond en vormde een plas op de stenen om hem heen.

‘Sst’, zei Wynter en ze legde een hand op zijn gezicht. ‘Blijf rustig liggen... rustig, beste vriend.’ De man bewoog niet meer en liet kreunend zijn hoofd op de stenen zakken. ‘Wie achtervolgt je?’ vroeg ze.

‘De cavalerie... de cavalerie... De soldaten van de koning...’

Wynter wierp een snelle blik op Razi. De soldaten van de koning.

‘Jij vecht bij mijn broer’, zei Razi zacht.

Nu pas keek de man naar Razi’s donkere gezicht en zijn ogen werden groot van angst. ‘Grote god, wees me genadig’, fluisterde hij. ‘Jij bent die Arabier.’ Kreunend sloot hij zijn ogen. ‘O, ik ben verloren.’

‘Werd je achtervolgd door de ruiters van mijn vader?’ vroeg Razi. ‘Zocht jij je toevlucht in het kamp van de rebellen?’

‘Heer Razi wil naar zijn broer in het kamp van de rebellen’, fluisterde Wynter. ‘Hij wil een verzoening tussen hem en de koning bewerkstelligen. We kunnen je in veiligheid brengen als je ons de weg naar de prins wijst.’ Maar de man keerde zijn gezicht af, vastbesloten om niets meer te zeggen nu hij ervan overtuigd was dat hij in handen van de vijand was gevallen.

‘Razi’, zei Christopher en hij keek achterom naar zijn vriend. ‘De Merronen zullen zich niet door de ruiters van de koning gevangen laten nemen.’

Sólmundr en Úlfnaor keken over hun schouder naar Razi. De rest van de Merronen, die het gesprek niet konden volgen, bleef naar de bomen kijken, maar hun ogen schoten afwisselend bezorgd naar hun leiders en de man met de donkere huid die ze gezworen hadden te zullen beschermen.

‘Rázi,’ zei Christopher dringend, ‘als de mannen van je vader dadelijk komen, móéten we op hen schieten! Anders veroordeel je deze mensen ter dood – en is je opzet mislukt.’

Razi schudde zijn hoofd en weigerde zijn ogen van de gewonde af te wenden.

Wynter legde een hand op zijn arm. Ze keek op naar het pijnlijk vertrokken gezicht van Christopher.

‘De ruiters van de koning zullen ons doden, meid’, zei Christopher. ‘We moeten tegen hen vechten of sterven; dat is niet te vermijden.’

‘Anderen komen!’ riep Sólmundr, en Wynter sprong overeind toen ze de ruiters hoorde die snel door het bos naderden. Ze woog haar zwaard in haar hand en ging weer naast Christopher staan. Haar hart bonsde wild van woede en angst. Lieve God, was het werkelijk zover gekomen? Moest ze nu trouwe soldaten van de kroon het hoofd bieden en hen doden of zelf sterven?

De Merronen bevalen hun honden achter hen te gaan staan en trokken de pezen van hun bogen weer zo ver mogelijk achteruit. Een glinstering van de zon op metaal was door het wuivend gebladerte van het bos te zien, terwijl donkere gestalten op hen afkwamen. Úlfnaor bleef zijn boog gericht houden, waarbij zijn armen trilden van de inspanning. Hij mompelde zacht iets tegen zijn krijgers, waarschijnlijk dat ze moesten wachten.

Wynter hurkte in elkaar. Ze bracht haar zwaard omhoog. Ze was vastbesloten dat ze hier niet zou sneuvelen. Ze zou hier níét sterven!

Christopher keek achterom naar Razi. Hij wilde diens toestemming om te vuren.

Razi boog zijn hoofd voorover en sloot zijn ogen. Toen greep hij zijn zwaard, kwam overeind en ging naast Christopher staan. Christopher richtte net op het moment dat de ruiters van de koning tussen de bomen tevoorschijn kwamen.

Ze waren maar met tweeën en reden met een haast kinderlijke zorgeloosheid de rivier in. Wynter wist dat ze de uitdrukking op hun gezicht nooit zou vergeten toen ze plotseling oog in oog met een rij meedogenloze boogschutters stonden, terwijl ze alleen een gewonde vluchteling te voet verwachtten.

Er was een kort moment van spanning, niet meer dan een oogwenk, toen greep de jongste soldaat zijn zwaard. De kruisboogschicht van Christopher trof hem tussen zijn ogen en wierp hem achterover van zijn paard. Alle andere geluiden werden overstemd door het luide *twok* van de handbogen en het suizen van de Merroonse pijlen, die met een plof hun doel vonden. De slappe lichamen van de soldaten tuimelden met een luide plons in het water. Hun bloed liep stroomafwaarts, net als dat van de opstandeling.

Wynter liet haar arm met het zwaard langs haar lichaam zakken en ze keek hoe de mannen van de koning stierven.

De prachtige strijdrossen wankelden onder een tweede regen van projectielen. Ze vielen en hun bloed vermengde zich met dat van hun berijders, het verspreidde zich in het heldere water zodat de rivier rood werd gekleurd. De vlek bedekte weldra de hele voorde, kolkend en wervelend, de uitlopers strekten zich uit tot de golfjes aan de oever die door de zon werden beschenen en de onverschillige stenen aan Wynters voeten rood kleurden.

Achter haar keerde Razi zich van dit tafereel van de dood af en knielde opnieuw aan de zijde van de opstandeling. Wynter zag hoe hij de levenloze ogen van de arme drommel dichtdrukte. Christopher bleef nog een ogenblik bij Wynter staan, zijn arm bemoedigend rond haar middel. Toen liep hij spetterend de rode voorde in en begon de Merronen te helpen hun afgeschoten pijlen te verzamelen.

Het kamp van de opstandelingen

Het was al laat en het duister hing tussen de bomen toen Christopher de teugels van zijn merrie inhield, waardoor Wynter niet over het pad verder kon. Hij vloekte zacht. Verontrust dreef Wynter haar eigen paard langs de smalle ruimte tussen hen in en stopte naast Christopher. Ze tuurde tussen de bladeren door om te zien wat hem zo verontrust had. Overal om hen heen klonk het gesnuif van de paarden en het geërgerde gerinkel van het tuig toen de rest van de Merroonse ruiters bleef staan. Er werd gemompeld en er klonken zachte bezorgde kreten.

Terwijl ze naar voren leunde om beter te kunnen zien, voelde Wynter haar hart in haar schoenen zinken. Nog geen zes voet verder hielden de bomen opeens op en de veilige dekking die ze boden, maakte plaats voor een strook open rotsgrond, een ruimte van zo'n dertig el breed. Aan de andere kant begon het dichte woud weer. Het open terrein strekte zich naar beide zijden uit, een lang lint van steen dat het bos in tweeën spleet, zover als ze vanuit haar beperkte gezichtshoek kon zien.

'O, Christopher, dit is niet pluis.'

Christopher knikte instemmend. 'We zijn zo kwetsbaar als pasgeboren baby's wanneer we hier oversteken.'

Wynter keek naar de kop van de colonne, waar Razi naast Úlfnaor en Sól reed. Alle drie keken ze met eenzelfde uitdrukking van bezorgdheid naar de strook open grond.

‘Dit me niet beval’, zei Sólmundr kalm. ‘Het voel slecht. Wij moet omheen.’

Úlfnaor wisselde een blik met Razi, die kortaf zijn hoofd schudde. ‘Laten we oversteken.’

De Aoire knikte. ‘Dan wij steek over’, zei hij. ‘Wari, Coinín, Soma en Frangok zal geef rugdekking, terwijl wij steek over. Daarna zij kom als alles goed.’ Úlfnaor reageerde met een diepe zucht op Sólmundrs afkeurende blik. ‘Tijd krap, Sól. We kan niet riskeer andere route. Wij vertrouw oordeel van Ta-biyb. Wij steek over híér.’

Sólmundr wierp een boze blik op Razi, die recht voor zich uit bleef kijken. Van zijn gezicht viel niets af te lezen. Na een ogenblik ging Sólmundr met tegenzin akkoord. Er werden bevelen in het Merroons gegeven en de groep die rugdekking zou geven, pakte zijn bogen.

Wynters ogen ontmoetten die van Christopher toen die zijn kruisboog laadde.

‘Ik waarschuw je, meisje’, zei hij plechtig. ‘Als we de overkant ongedeerd halen, steel ik zeven kussen van beschermvrouwe Moorehawke.’

Hij leek zo zeker van zichzelf, zo vol vertrouwen en bruisend van leven, dat Wynter haar arm over de ruimte tussen hun paarden uitstak en zijn tuniek met haar volle hand beetgreep. Met een flauw glimlachje liet hij zich naar haar toe trekken en zij drukte haar lippen op de zijne, stevig, heftig en beschermend. Na hun kus bleven ze hun voorhoofden met hun ogen halfgesloten tegen elkaar gedrukt houden.

‘Pas goed op jezelf’, fluisterde ze.

‘Als ik dat doe, ben je me er daar nog zes van schuldig.’

Ze glimlachte. ‘Steek ongedeerd over, burger, en ik schenk je misschien wel meer dan kussen.’

Er verschenen kuiltjes in zijn wangen toen zijn eigen lach breder werd. ‘Dat zijn heel wat beloften om te houden’, mompelde hij.

Ze kusten elkaar opnieuw en de paarden bewogen zich onrustig onder hen. Toen trok Wynter zich terug, bedekte haar gezicht en zonder om te kijken nam ze haar plaats in de eerste groep in, waarna ze hun paarden de gloed van de late namiddagzon in dreven.

Blij dat ze het dichte bos uit waren, sprongen de krijgshonden met hun tong uit hun bek voor hun meesters uit en ze kwispelden van vreugde met hun lange staart. De Merronen hielden hun ogen op hen gericht. Toen ze de strook halverwege overgestoken waren, bleven de enorme dieren opeens doodstil staan. Úlfnaor hief onmiddellijk zijn arm op en de eerste groep hield meteen omzichtig hun paarden in.

De krijgshonden lieten hun kop zakken, hun aandacht op het bos voor hen gericht. Plotseling huilde Boro en sprong naar voren, waarbij hij wild tegen de bomen begon te blaffen. De andere honden volgden zijn voorbeeld.

Geschrokken van het heftige geblaf gooide Wynters paard zijn hoofd omhoog en probeerde om te keren. Wynter hield het dier stevig in bedwang.

‘Kalm aan, Ozkar!’ siste ze.

Onzichtbaar tussen de bomen voor hen hinnikte een tweede paard van angst en Wynter tuurde naar de schaduwen op zoek naar de ruiters van wie ze wist dat die daar verborgen moesten zijn.

Na een kort bevel van Úlfnaor kwamen de krijgshonden met tegenzin terug naar de paarden, waar ze nog steeds

blaffend omheen bleven rennen. Het geluid was oorverdovend.

‘Ciúnas!’ riep Sólmundr en de honden werden onmiddellijk stil. Jankend liepen ze voor hun bazen heen en weer, hun ogen op de donkere bomen aan de overkant gericht.

Het bos bleef stil en de schaduwen waren ondoordringbaar voor Wynters ogen. Overal om haar heen wachtten de Merroren gespannen af. Ze twijfelde er niet aan dat, verborgen tussen de bomen achter haar, Christopher nu met de hefboom zijn kruisboog spande. Ze weerstond de drang om om te kijken en probeerde het gefluit van pijlen die door de lucht vlogen en de doffe ploffen waarmee ze doel troffen uit haar hoofd te bannen. Ze zette de herinnering aan het bloedrode water en de dode lichamen van zich af en snoof de lucht op of ze een brandend lont rook. Nee. Gelukkig. In ieder geval richtte niemand tussen de bomen een kanon op hen. Dat was in ieder geval iets.

Rechts van haar boog Razi zijn hoofd en trok zijn sjaal wat hoger voor zijn gezicht. Wynter dankte het felle zonlicht, waardoor ze allemaal hun hoed diep over hun ogen hadden getrokken en ze wat minder last hadden van de zwermen vliegen die op hun gezicht wilden gaan zitten. Toen Razi zich opnieuw in het zadel oprichtte, zag ze dat zijn donkere huid door de schaduw van zijn hoed en de hoog opgetrokken sjaal bijna niet te zien was. In zijn geleende groene mantel en met zijn aanzienlijke lengte leek haar vriend precies op een Merroonse krijger. Wynter hoopte dat haar eigen kleine gestalte niet te zeer op zou vallen.

Er klonk een gefluit en Wynter herkende tot haar vreugde het signaal waarmee Alberons bondgenoten zich aan elkaar bekendmaakten. Úlfnaor floot de correcte reactie. Een ogenblik bleef het stil tussen de bomen, toen riep een beschaafde stem iets in het Zuidlands.

‘Zo ver gegaan?’

Het eerste deel van Alberons wachtwoord! Hadden ze hun doel eindelijk bereikt?

Úlfnaor riep het juiste antwoord. ‘En nog niet bij het doel.’

Uit de schaduwen van het bos verscheen een ruiter die zijn zenuwachtige paard bij een enorm rotsblok aan de rand van het pad tot stilstand bracht. Hij trok zijn hoed omlaag tegen het zonlicht en keek naar de heen en weer lopende honden. Hij droeg geen uniform, maar zijn wapens stamden duidelijk uit het leger en hij bereed een cavaleriepaard, dat hij goed onder controle wist te houden, ook al reageerde het schichtig op de honden. Wynter twijfelde er niet aan dat hij een officier uit Jonathons leger was. Ze bekeek hem kalm van onder de rand van haar hoed. Een officier van Jonathons leger, zonder uniform, die de kant van Alberon tegen de koning had gekozen. Wat moest ze daarvan denken?

De woorden ‘verraderlijke hond’ kwamen spontaan in haar op, maar toen moest ze aan de dode soldaten bij de rivier denken. Hun bloed dat zich met het water vermengde. Ze hadden tegenover elkaar gestaan, in verschillende kampen aan weerszijden van de kloof in de koninklijke familie, en ieder was overtuigd geweest van zijn plicht. En nu waren ze alle drie dood.

Ze onderdrukte haar vijandige gevoelens. Laten we maar kijken wat de avond brengt, dacht ze.

Úlfnaor schoof zijn hoed naar achteren, waardoor zijn lange zwarte haar over zijn schouders viel. Hij sloeg zijn mantel naar achteren, zodat zijn stamarmbanden zichtbaar werden. Sólmundr dreef zijn paard tot naast dat van zijn aanvoerder en ook hij schoof zijn hoed naar achteren, schudde zijn blonde haar los en ontblootte zijn armen. Een ogenblik was Wynter bang dat alle Merronen dit voorbeeld zouden volgen.

Maar Hallvor en de broers met het rode haar hielden hun hoed op en hun gezicht bedekt. Het afwijkende uiterlijk van Razi bleef verborgen.

In zijn gebroken Hadrisch riep Úlfnaor: 'Ik, Úlfnaor, Aoire an Domhain, diplomatiek gezant voor koninklijk prinses Marguerite Shirken van de Noordlanden. Ik breng brief bestemd voor koninklijk prins, Alberon Koningszoon. Ik vraag vrijgeleide naar zijn kamp.'

De officier wendde zijn ogen van de ruigbehaarde krijgshonden af en bestudeerde Úlfnaor aandachtig. Vervolgens bekeek hij de ene ruiter na de andere op het pad voor hem. Wynter verstijfde toen zijn blik op Razi viel, maar de officier besteedde niet meer aandacht aan haar vriend dan aan de anderen, en toen het haar beurt was, gleden zijn ogen vluchtig over haar heen. Hij keerde zich weer naar Úlfnaor en zei: 'Jij hebt mannen tussen de bomen.'

'Jij ook', antwoordde Úlfnaor.

De officier snoof. 'Wel een groot escorte voor een gewone boodschapper.'

Úlfnaor zweeg een ogenblik. Toen hij weer sprak was het met een waarschuwend ondertoon. 'Ik diplomatiék gezánt', zei hij. 'Ik opperheer van de Merronen, door koninklijk prinses van de Noordlandse volkeren gekozen om onderhandelingen voor haar te voeren.'

Wynter keek aandachtig naar de officier. Tenzij Alberon zijn kamp onverantwoordelijk nonchalant leidde, zou deze man uitvoerige instructies hebben gekregen hoe elke bezoeker behandeld diende te worden. Zijn houding tegenover Úlfnaor moest een nauwkeurige weerspiegeling van de opvattingen van de prins zijn.

'Neemt u me niet kwalijk', mompelde hij droog. 'Ik wilde u niet beledigen.'